

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Res de nou

Rajoy no aconsegueix els suports per ser investit president. En Comú Podem, ERC i el PDC insten Sánchez a liderar un govern alternatiu.

10
anys

Incompliment

El ministre socialista Pedro Solbes tornarà a incomplir la inversió que marca l'Estatut. El ministre no accepta redefinir el seu sistema de càlcul.

20
anys

Mort de la princesa

La mort de Lady Di en un tràgic accident de cotxe a París commou el món. Les fotografies de l'accident, ofertes per un milió de dòlars.

Full de ruta

Imma Merino

No ser ningú

A cabo de tenir el plaer de llegir *Flush*, una deliciosa novel·la de Virginia Woolf de la qual *L'Avenç* ha publicat una traducció al català de Jordi Fernando. Podria definir-se com la biografia d'un gos que l'escriptora va imaginar a partir d'algunes referències en poemes i cartes d'Elizabeth Barrett (1806-1851): la poetessa va ser la mestressa de *Flush* i convivint-hi primer a la casa familiar de Londres, se'l va endur a Florència quan es va escapar amb el també poeta Robert Browning arran que el seu pare tirànic, que va tractar-la com una impedida des que va ser una nena malalta, volia evitar el casament. He de reconèixer que no tinc gaire estima pels gossos i fins i tot que, des que va mossegar-me un de petit i rabiós, procuro que no se m'acostin gaire. Tanmateix, aquest final d'agost n'he tingut dues bones experiències. Una de real amb l'Espurna, un gos d'atura d'uns amics: m'ha agraït passejar-hi, observant que ens acompanyava com si fóssim un ramat, i que se m'acostés manyaga perquè li acarones el cap. Una de literària amb en *Flush*, un *cocker spaniel* i, per tant, un gos de cacera que, transportat a ciutat, observa els moviments de la vida urbana en el Londres victorià i també en una Florència viva i sensual exaltada per l'imaginari anglès.

Com en altres obres de Woolf hi ha, doncs, el retrat d'una època. També el d'una dona que s'emancipa de l'autoritarisme masculí. I aquella percepció sensorial del món que va cultivar l'escriptora, que, en aquest cas, assaja descriure la d'un gos, de manera que posa èmfasi en les olors. Hi ha la perspectiva d'un animal, que, per això mateix i entre altres coses, no comprèn certes accions humanes i no pot comunicar-se verbalment. Tanmateix, en la llibertat de la ficció, és un animal humanitzat al qual Woolf no només dota del "fluir de la consciència" que caracteritza el seu món narratiu. A més, podria intuir-se que li construeix un pensament projectant-hi les seves visions emocionals i filosòfiques. Només un detall il·luminós. A Florència, *Flush* té puces i l'esquilen. Mirant-se el mirall i sentint-se disminuït, *Flush* pensa que no és ningú. S'ho repensa: "Al capdavant, no ser ningú, no és l'estat més satisfactori del món? (...) Caricaturar la pompositat dels qui clamen que són algú... no era pas, de fet, una bona carrera? Tant se val com hagués quedat la cosa... l'important era que sens dubte ja s'havia alliberat de les puces." És justament això: alliberar-se de les puces, no ser ningú joiosament.

Tribuna

Josep Valls. Escriptor

El pecat més estiueenc

Sobretot tenint en compte els dies tan xardorosos que hem hagut d'aguantar, podria semblar que el pecat (capital) més practicat a l'estiu és la peresa. Però ben bé no, perquè la peresa només funciona a estones. El pecat més estiueenc podria ser la luxúria en totes les seves modalitats: pensament, apetit, manipulació, acció. Però ben mirat, això de la luxúria, ha existit mai? On, quan, com...? Durant el Renaixement? A la França del divuit? A l'antiga Babilònia? A Mikonos, Eivissa? En tot cas ja no en queda res, i fins la pròpia paraula luxúria ha envellit espectacularment, avui només és una vaga traça teològica de manual decrepít.

PERÒ SÍ QUE M'HE PREGUNTAT moltes vegades si Adam i Eva, allà al Paradís Terrenal, *funcionaven*. Al final, ho he preguntat a un teòleg amic meu que em queda del temps seminarístic, i m'ha contestat per boca d'altres autoritats. De Sant Agustí a Calví, passant per Luter i Arrià, la resposta és no: Caïm, l'assassí del seu germà, no podia pas haver estat fabricat al Paradís, perquè hauria

estat concebut sense pecat original, i per tant exempt de tota maldat i inclinació perversa. Amb rotunditat, els doctors mestres teòlegs diuen que no: mentre Adam i Eva visqueren al Paradís Terrenal, eren verges; res de res. Li vaig preguntar: quina mena de paradís era aquell, doncs? El teòleg va callar i girà cua.

DE TOTS ELS PECATS CAPITALS, la luxúria deu ser el més condemnat, el més combatut. Penso en la Santa Mare Església que, al llarg de la història, l'ha blasmat

“ Tothom és per naturalesa orgullós, golafre, envejós, gandul, colèric i avar, però molt poca gent és luxuriosa

tant com ha pogut, l'ha perseguit i li ha dedicat un acarnissament infinit. En canvi és prou curiós constatar que el luxuriós pur o perfecte, si existís, només podria ser luxuriós i prou. No podria ser orgullós, perquè la disbauxa de la carn mena a la modèstia, a amagar-ne la pràctica. Golafre? Tampoc, perquè la consciència del plaer carnal reclama una lucidesa d'eremita. Gandul tampoc ho seria, perquè l'acte luxuriós vol un desvetllament constant. Avar, de cap manera: el cràpula respira despesa pertot arreu. Envejós encara menys, perquè la luxúria *per se* és tolerància (hi ha o hi havia cases anomenades precisament així, no?), i rabiós o colèric no se'n pot ser, si hom ho passa d'allò més bé. Conclusió: tothom és per naturalesa orgullós, golafre, envejós, gandul, colèric i avar, però molt poca gent és luxuriosa. Conjuminar luxúria amb altres pecats no es podria aguantar, perquè luxúria és alhora acció i contemplació, varietat i relativitat, do de llengües, invenció i imaginació constant, vibració pirètica de nervis i tendons... impossible, ja ho veuen; massa feina.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Supeditar-ho tot al tema nacional?

■ Després de la sotragada emocional dels atemptats del dia 17, ens disposem a afrontar amb preocupació l'inici de curs polític. Som majoria a Catalunya els que ens sentim menyspreats pel govern del PP (retallades i privatitzacions, recentralització, corrupció, persecució judicial de la discrepància política...), però també incompresos pel govern de JxSí, perquè la majoria (fins ara cap votació o enquesta ha donat una majoria clara independentista entre la ciutadania) no som de crear noves fronteres, sinó més aviat de treure'n, i preferiríem federar-nos o confederar-nos amb la resta de pobles d'Espanya i Europa.

Ens preocupen especialment problemes com la pèrdua de drets laborals que havia costat molt conquerir, els retrocessos en els serveis pú-

blics (pensions, sanitat, educació...), l'augment de les desigualtats i de la pobresa, la insensibilitat davant el drama dels refugiats i l'auge de l'extrema dreta, també el terrorisme internacional... Però alguns han optat per supeditar-ho tot a resoldre la qüestió nacional.

Afrontar aquests problemes demana mobilitzacions i acords molt amplis, per teixir alternatives. Fer una fugida endavant en el tema nacional no portarà enlloc, però enforteix el govern del PP i divideix les forces progressistes, també les catalanes. Europa està plena d'estats que ja són independents, però fan les mateixes polítiques (que els ho diguin als grecs), ja que ens condiciona tant o més la Merkel que el Rajoy. No podem tornar a unir els temes socials i nacionals, com sempre ha fet el catalanisme popular?

XAVIER RIU
Barcelona

Edat i conducció

■ Voldria expressar la meua indignació per la carta signada pel Sr. (?) Jaume Sancho, publicada en aquest diari el 30-8. Efectivament, el Sr. Sancho hauria de saber que a l'edat de 80 anys i als 85 i als 90 anys hi ha persones que estan físicament prou bé i que segurament condueixen millor i més assenyadament que altres de més joves. Guardi's, per tant, Sr. Sancho, de generalitzar per un cas puntual d'un parent seu en tot un col·lectiu. Jo conec persones, algunes veïnes meves, de 85, 88, 90 anys, que també els han renovat el carnet i es desplacen i condueixen la mar de bé.

Sisplau, deixi d'insultar els sentiments de la gent gran, que no tenim l'obligació de suportar propostes peregrines com la de vostè.

DALMAU PEDRÓ
Barcelona

Exèrcit català?

■ El president Puigdemont (i en altres ocasions Artur Mas) ha fet unes declaracions en favor d'un exèrcit de Catalunya com a signe de normalitat. Algunes persones fa anys que dediquem esforços en moviments pacifistes i antimilitaristes: vam fer insubmissió al servei militar i a la prestació social substitutòria, fem objecció fiscal a la despesa militar, proposem projectes de pau i desenvolupament, protestem per les múltiples manifestacions del militarisme... Si el president Puigdemont és capaç de desobeir i posar urnes l'1-O, serem companys per un dia perquè –al meu entendre– la nova república catalana ha d'aspirar a més i no reproduir esquemes vells. Sempre se'm pot contradir amb Jaume I i les seves hosts. L'oposició a l'exèrcit no és per colors, és per principis.

JOSEP MANEL FONDEVILA
Tremp (Pallars Jussà)